

ประวัติ

ของ...พระครูคำอ้าย อภิวิโส

อดีตเจ้าอาวาสวัดป่าเหว

อดีตพระอุปัชฌาย์

และอดีตเจ้าคณะตำบลอุโมงค์ อำเภอเมือง จังหวัดลำพูน

ถิ่นกำเนิด

เกิดวันพุธ ที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๔๒๗ ตรงกับวัน ขึ้น ๔ ค่ำ เดือน ๑๑ หนือ ปี
วอก ณ ที่บ้านสะเปา ตำบลปงแสนทอง อำเภอเมือง จังหวัดลำปาง

มีพี่น้องร่วมอุทร

พ่อพุทธ แม่หอม ชาวสืบ เป็นผู้ให้กำเนิด มีพี่น้องร่วมท้องเดียวกัน ๖ คน เรียง
ตามลำดับคือ

๑. พระครูคำอ้าย อภิวิโส
๒. แม่คำ
๓. แม่ตา
๔. พ่อหนานทิพย์
๕. แม่เขียว
๖. แม่แก้ว

โพธิ์ลำปางให้ร่มที่ลำพูน

๑๐ ขวบในถิ่นกำเนิด ท่านพระครูคำอ้าย ขณะนั้นเรียกได้ว่าเด็กชายคำอ้าย ต้องจากที่อยู่เดิมติดตามพ่อแม่มาตั้งรกรากอยู่ที่บ้านป่าเส้า ตำบลอุโมงค์ อำเภอเมือง จังหวัดลำพูน คุณจะเป็นศุภนิมิตอันดีที่ชาวลำพูน โดยเฉพาะตำบลอุโมงค์ จะได้รับโพธิ์ร่มไทรอันมีถิ่นกำเนิดในเขलगันคร

ได้รับกาสาวพัสตร์

อายุ ๑๑ ขวบ พ่อแม่พาไปฝากเป็นศิษย์ที่วัดป่าเส้าซึ่งสมัยนั้นครูบาทพรหมเสน เป็นเจ้าอาวาส เด็กชายคำอ้ายเล่าเรียนเขียนอ่านภาษาไทย ภาษาพื้นเมือง จนอ่านออกเขียนได้ และรู้จักปฏิบัติเคารพนอบน้อมต่อครูบาอาจารย์เป็นอย่างดี มีนิสัยสุภาพอ่อนโยน ครูบาทพรหมเสน ซึ่งเป็นทั้งเจ้าอาวาส และอุปัชฌาย์ จึงให้บรรพชาเป็นสามเณรในปีที่ ๑๓ ของอายุ ในกรอบแห่งศีลธรรม และภายใต้ความอบอุ่นของครูบา สามเณรคำอ้ายมีความขยันหมั่นเพียรยิ่งขึ้น เรียนสวดมนต์ เรียนธรรมพื้นเมือง จนจำบทสวดมนต์ และเทศน์ธรรมได้เป็นอย่างดี กอรปทั้งเป็นผู้จรรยาบรรณอันดี เชื้อฟังคำครูบาอาจารย์ไม่เป็นคนหัวคื้อถือมั่น จึงเป็นที่รักของครูบาอาจารย์ ๒๑ กาลฝนผ่านไปคณะศรัทธาญาติโยมแห่งวัดป่าเส้า ก็ได้จัดการอุปสมบทสามเณรคำอ้ายเป็นพระภิกษุในปีนั้น

การศึกษา

พระภิกษุคำอ้าย อภิวัต มีคุณพิเศษในทางเสียง คือมีเสียงเล็กแหลมไพเราะจับใจ ควรที่จะเรียนเทศน์ธรรมมหาชาติเวสสันดรกัณฑ์กุมารและมัทรี เป็นพระอยู่วัดป่าเส้าได้ ๑ พรรษา จึงถูกส่งตัวไปเรียนเทศน์เสียงที่วัดช่างคำ อำเภอลำปาง จังหวัดเชียงใหม่ ใช้เวลาเรียนอยู่ ๑๑ เดือน กลับมาอยู่ที่วัดป่าเส้าอีก พรรษาที่ ๓ ได้ไปศึกษาภาษาไทยเพิ่มเติมที่โรงเรียนวัดเหมืองง่า บางครั้งเดินไปกลับ บางครั้งพักที่วัดเหมืองง่าบ้าง จนเรียนจบชั้นประถมปีที่ ๒ จากนั้นได้ไปศึกษาวิชาครูที่โรงเรียนยุพราชอีกซึ่งเป็นโรงเรียนตัวอย่างในสมัยนั้น เคยพักอยู่ที่วัดหมื่นตุม เชียงใหม่ ผู้มีความรู้ภาษาไทยชั้นประถมปีที่ ๒ และรู้วิชาครูด้วย ในสมัยนั้นนับว่าเป็นผู้มีความรู้ดี พอที่จะเป็นครูสั่งสอนคนอื่นได้ พระภิกษุคำอ้ายจึงตั้งโรงเรียนสอนภาษาไทยขึ้นที่วัดป่าเส้า สอนอยู่ ๑ ปี กับ ๖ เดือน

ตกที่นั่งทเวดาจร

ในปีที่มีอายุได้ ๒๕ คงเป็นเพราะคิดถึงบ้านเกิดเมืองนอน อยากจะตอบแทน บุญคุณญาติโยมพี่น้อง ทางเขลางค์นครโดยเฉพาะที่ตำบลปงแสนทอง จึงได้กราบลาครูบาอาจารย์กลับสู่มาตุภูมิ หาได้มาอยู่เปล่าๆ ไม่ได้ไปตั้งโรงเรียนสอนภาษาไทยขึ้น สอนอยู่ ๑ ปี กับ ๗ เดือน กลับมาอยู่ที่วัดป่าเส้าอีก อยู่เพียงเดือนเดียวก็ลาไปจำพรรษาที่วัดป่าเหยงใต้ ตำบลทุ่งกู่ด้าย อำเภอเมือง จังหวัดลำปาง ครูย่อมสวมวิญญาณของครู และตามวิสัยของผู้ไม่อยู่เปล่า แสวงหางานที่จะต้องทำเสมอไม่ต้องรอให้งานมีมาจึงทำ พระภิกษุคำอ้ายนึกคิด เช่นนี้อยู่เสมอ จึงเป็นผู้ไม่ว่างงาน ได้ตั้งโรงเรียนสอนภาษาไทยตามที่ถนัดที่วัดป่าเหยงใต้นี้อีก สอนอยู่ ๕ เดือน วัย ๒๘ ผ่านไป อย่างเข้าปีที่ ๒๕ พระสุกร์ไม่เข้าพระเสาร์ไม่กราบ จึงผันผายมาอยู่วัดป่าเส้าเช่นเดิม

ตำแหน่งหน้าที่

ในปีนี้เองวัดป่าเหวว่างเจ้าอาวาสลงคงมีแต่สามเณร สถานะของวัดจึงตกอยู่ในการดูรักษา ของครูบาพรหมแสน ซึ่งเป็นพระเถระในตำบลนี้ การรับหน้าที่ดูแลสองวัด ทำให้ครูบาพรหมแสนมีภาระมากขึ้น และอยู่ในวัยชราด้วย ทั้งคณะกรรมการและศรัทธาวัดป่าเหว ก็มาขอพระภิกษุคำอ้ายไปเป็นเจ้าอาวาส ถึง ๒-๓ ครั้ง ครูบาพรหมแสนพิจารณาเห็นว่าพระภิกษุคำอ้าย มีพรรษาพ้น ๕ เกือบจะเป็นพระเถระภูมิอยู่แล้ว และ เอ็นดูศรัทธาบ้านป่าเหว ที่ตั้งใจมาขอ แต่ถูกเจ้าตำบลปฏิเสธทุกครั้ง เพราะไม่อยากจะจากครูบาอาจารย์และ ไม่เคยกับหน้าที่สมภาร เช่นนั้นแม้จะมีความรักในศิษย์ไม่อยากจะจากกัน แต่เพื่อพระพุทธศาสนาเพื่อความเจริญของวัดป่าเหว และเพื่อเป็นเนืองนิตย์ของศรัทธาป่าเหว ครูบาพรหมแสนจึงแนะนำปลอบโยนให้พระภิกษุคำอ้ายรับภาระนั้นเสีย ด้วยความกตัญญูรู้คุณอาจารย์ เห็นแก่พระศาสนาศรัทธาที่มาขอ พระคุณท่าน จึงรับหน้าที่เป็นเจ้าอาวาส วัดป่าเหวตามความเต็มใจศรัทธามารับไปอยู่วัดป่าเหว ในวันพุธขึ้น ๑๒ ค่ำ เดือนยี่เหนือ ร.ศ. ๑๒๑ อายุ ๒๕ ปี

ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๔๘๕ อายุ ๖๒ ปี พรรษา ๔๑ ได้รับแต่งตั้งเป็นเจ้าคณะตำบลอุโมงค์ และเป็นพระอุปัชฌาย์ประจำตำบลอุโมงค์ เขต ๑ ในปี

พ.ศ. ๒๔๕๓ อายุ ๖๖ ปี พรรษา ๔๕ ได้รับแต่งตั้งเป็นพระครูประทวนสมณศักดิ์ ที่พระครูคำอ้าย อภิวิโส

ให้กำเนิดโรงเรียนวัดป่าเหว

เมื่อได้รับหน้าที่เป็นเจ้าอาวาส พระภิกษุคำอ้าย ก็ตั้งใจสั่งศิษย์สอนโยมตามแบบฉบับของครูบาพรหมแสนเป็นอย่างดี วิญญาณครูเตือนให้พระภิกษุคำอ้ายระลึกถึงโรงเรียนขึ้นมาอีก ครั้งนั้นโรงเรียนประชาบาลในตำบลอุโมงค์ยังไม่มี ผู้ที่ต้องการเรียนรู้หนังสือต้องเข้าเป็นศิษย์วัดหรือไปเรียนตำบลอื่น มิเช่นนั้นก็ไม่มีโอกาสเรียนรู้หนังสือ พระภิกษุคำอ้ายมีความคิดเห็นการณโกล สิ่งใดไม่ผิดกฎศีลธรรม ทำแล้วเป็นความดีสิ่งนั้นควรริบทำ พระภิกษุคำอ้าย จึงเริ่มตั้งโรงเรียนเปิดสอนภาษาไทยขึ้นในบริเวณวัด ภายหลังได้หาครูคฤหัสถ์มาช่วยสอนหลายคน และปัจจุบันย้ายมาตั้งเป็นโรงเรียนอนุบาลเมืองลำพูน

การก่อสร้าง

จากเงินผู้บริจาค และจากกัณฑ์เทศน์ รับไทยทานพระคุณท่านไม่เคยเก็บสะสมไว้เลย ได้นำมาก่อสร้างถาวรวัตถุเสียสิ้น จนปรากฏว่าถาวรวัตถุที่พระคุณท่านเป็นผู้นำก่อสร้างสำเร็จอย่างรวดเร็วเกินคาด เฉพาะที่สร้างภายในวัดในสมัยของท่าน เช่น.

๑. กุฏิ	ไม่ทราบ พ.ศ.
๒. บูรณะเจดีย์	พ.ศ. ๒๔๗๖
๓. อุโบสถ	พ.ศ. ๒๔๗๖
๔. โรงเรียนประชาบาล	พ.ศ. ๒๔๘๒
๕. พระวิหาร	พ.ศ. ๒๔๘๒
๖. ศาลาบาตร	พ.ศ. ๒๔๘๖
๗. โรงเรียนปริยัติธรรม	พ.ศ. ๒๕๐๐

พรสวรรค์

คุณพิเศษของคนเรานั้นมีตั้ง ๆ กัน บางคนมีหลาย ๆ อย่าง ในตัวคนเดียวอย่างหน้าอจฉา แต่บางคนก็ไม่มีเสียเลย แล้วแต่การฝึกฝน และ ความ

สนใจของแต่ละคน ท่านพระครูคำอ้าย นับว่ามีคุณพิเศษอยู่ในตัวถึง ๓ อย่าง
คือ

มีเสียงดี เทศน์มหาชาติกัณฑ์กุมาร มัทรี ได้ไพเราะจับใจเร้าอารมณ์
นอกจากจะมีเสียงดี

เป็นช่างมีฝีมือการสร้างกลอง คือการปรับแต่งทำเสียงกลอง กลองเอว
กลองยาวสามารถทำให้มีเสียงแหลมยาว หรือมีเสียงดังกังวานได้ และ กลึง
(เคียน) กลองได้สวยงามทั้งชำนานูด้วย

มีความรู้ในทางรักษาโรคหรือเป็นหมอแพทย์แผนโบราณ โดยรักษา
โรคที่ภาษาพื้นเมืองเรียกว่าเป็นสาร คุณพิเศษเหล่านี้เป็นพระพรสวรรค์ของพระ
คุณท่าน ที่ทำให้ชื่อเสียงมากเป็นที่รู้จักทั่วไป ซึ่งเป็นการรักษาควบคู่กับการใช้
เวทย์มนต์คาถา

หรือที่เรียกว่ายาคุณไสย โดยมีอิทธิฤทธิ์ปาฏิหารย์ ที่หลายคนเคยประสบด้วย
ตนเอง เช่น

.....

.....

มรณภาพ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๐ รวมอายุได้ ๘๓ ปี พรรษา ๖๓

ประชุมเพลิง อาทิตย์ ที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๑

ทุกวันนี้ทางวัดได้ตั้งรูปเหมือนไว้ ซึ่งมีประชาชนมาเคารพกราบไหว้ บางรายนำยารักษา
โรคมารักษาเพื่อที่จะหายแล้วทำให้หายจากโรคภัยไข้เจ็บ บางรายมากราบไหว้
เพราะพ่อแม่เคยสั่งไว้ก่อนตาย